

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ

ТА

КОНВЕНЦІЇ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ ФРАНЦУЗЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО

Загальне застереження до синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Конвенції між Урядом України і Урядом Французької Республіки про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно, підписаної 30 січня 1997 року (далі – Конвенція), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Французькою Республікою 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Французької Республіки в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 26 вересня 2018 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають зміні, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Конвенцію.

Єдиною метою цього документа є полегшення розуміння застосування Багатосторонньої Конвенції до Конвенції, і він не є джерелом права. Автентичні юридичні тексти Конвенції та Багатосторонньої Конвенції мають переважну силу і залишаються юридичними текстами, що підлягають застосуванню.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Конвенції, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Конвенції. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Конвенції (термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Конвенція», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні Держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Зміни до термінології покликані покращити тлумачення документа та не змінюють зміст положень Багатосторонньої Конвенції.

У всіх випадках посилання на положення Конвенції чи на Конвенцію слід розуміти як посилання на Конвенцію з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Конвенції можна знайти за посиланнями:

Багатостороння Конвенція:

<https://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Конвенція, опублікована Україною:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/250_001#Text

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Французької Республіки у рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 26 вересня 2018 року знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Конвенції, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Конвенції. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Французькою Республікою в їхніх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 26 вересня 2018 року для Французької Республіки.

Набрання Багатосторонньою Конвенцією чинності: 01 грудня 2019 року для України та 01 січня 2019 року для Французької Республіки.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Конвенції, набирають чинності:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 червня або після 01 червня 2020 року.

**КОНВЕНЦІЯ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ ФРАНЦУЗЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ
ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО**

Уряд України і Уряд Французької Республіки,

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції] ~~[бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно]~~

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування, замінює текст преамбули Конвенції:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія *[цього Конвенції]*, без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених *[Конвенцією]*, задля отримання непрямой вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних стосунків,

домовились про таке:

Стаття 1

ОСОБИ, ДО ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи і на майно, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доход і на майно вважаються всі податки, що стягуються із загальної суми доходу та сукупного майна або з елементів доходу чи майна, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або жалування, сплачуваних наймачем, а також податки на приріст вартості майна.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція, зокрема, є:

a) у Франції:

- i) прибутковий податок;
- ii) корпоративний податок;
- iii) податок з жалування;
- iv) загальний податок на майно

(надалі "французький податок");

b) в Україні:

- i) податок на прибуток підприємств;

- ii) прибутковий податок з громадян;
- iii) податок на майно підприємств;
- iv) податок на майно громадян

(надалі "український податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які справляються після дати підписання цієї Конвенції в доповнення або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомлять один одного про істотні зміни, які відбулися в їх відповідних податкових законодавствах.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:
 - a) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;
 - b) термін "Франція" означає європейські і заморські області Французької Республіки, включаючи територіальне море і будь-яку територію за межами територіального моря, в межах якої згідно з міжнародним правом Французька Республіка здійснює суверенні права з метою розвідки і видобутку природних ресурсів морського дна і надр та прилеглих вод;
 - c) термін "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Францію;
 - d) термін "політико-адміністративні підрозділи" означає політико-адміністративні підрозділи України;
 - e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;
 - f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання (юридичну особу) або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання (юридична особа);
 - g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що експлуатується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що експлуатується резидентом другої Договірної Держави;
 - h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, за винятком тих випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами другій Договірній Державі;
 - i) термін "компетентний орган" означає стосовно України - Міністерство фінансів або його повноважного представника і стосовно Франції - Міністра управління бюджетом або його повноважного представника.
2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, буде мати те значення, яке він має за законодавством цієї Держави

стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Значення терміну згідно з податковим законодавством цієї Держави повинно мати пріоритет над значенням, передбаченим для такого терміну в інших підрозділах законодавства цієї Держави.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, місцеперебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію. Але цей термін не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, тільки на підставі одержання доходів з джерел у цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

а) вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має у своєму розпорядженні постійне житло. Якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) у разі, якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона звичайно проживає;

с) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;

д) якщо вона є громадянином обох Держав або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такої особи за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона буде вважатися резидентом тієї Держави, де міститься її фактичний керівний орган.

4. Термін "резидент Договірної Держави" включає:

а) цю Державу, її політико-адміністративні підрозділи і місцеві органи влади, а також їх установи; і

б) якщо цією Державою є Франція, будь-яку компанію і будь-яку групу осіб, керівний орган якої міститься у Франції, а всі акціонери, партнери або інші члени якої особисто підлягають оподаткуванню у Франції стосовно їх частини прибутку згідно з французьким внутрішнім законодавством, незалежно від того, розподіляється прибуток такої компанії або групи осіб чи ні.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

- a) місце управління;
 - b) відділення;
 - c) контору;
 - d) фабрику;
 - e) майстерню;
 - f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; і
 - g) постійне місце, яке використовується як торгова точка.
3. a) Будівельний майданчик, або монтажний, або складальний об'єкт вважаються постійним представництвом лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців;
- b) установка або споруда, що використовується для розвідки природних ресурсів, створюють постійне представництво тільки якщо таке використання триває більше шести місяців.
4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:
- a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;
 - b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;
 - c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
 - d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;
 - e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;
 - f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

Пункт 4 статті 13 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 4 статті 5 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 13 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ВИКЛЮЧЕНЬ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ ДЛЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ

[Стаття 5 Конвенції], не застосовується до постійного місця ведення діяльності, яке використовується або підтримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, що тісно пов'язане з ним, здійснює комерційну діяльність у цьому самому місці або в іншому місці цієї [Договірної Державі] і:

- a) це місце або інше місце засновує постійне представництво для даного підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно із положеннями [статті 5 Конвенції]; або
- b) загальна діяльність, що є результатом поєднання видів діяльності, які

здійснюються двома підприємствами в одному й тому самому місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що комерційна діяльність, здійснювана цими двома підприємства на одному і тому самому місці, або одним і тим самим підприємством або підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, являє собою взаємопов'язані функції, які є частиною цілісної ділової операції.

5. ~~[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [Незалежно від положень пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту.]~~

Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 5 статті 5 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ

Незважаючи на положення *[статті 5 Конвенції]*, але з урахуванням *[пункту 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції]*, коли особа діє в *[Договірній Державі]* від імені підприємства і, діє таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- a) укладені від імені підприємства; або
- b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій *[Договірній Державі]* по відношенню до будь-яких видів діяльності, які ця особа здійснює для підприємства, за винятком тих випадків, коли такі види діяльності здійснювалися підприємством через постійне місце ведення діяльності цього підприємства, розташоване в цій *[Договірній Державі]*, не будуть призводити до того, що постійне місце ведення діяльності буде вважатися постійним представництвом згідно з визначенням постійного представництва, що міститься в *[статті 5 Конвенції]*.

6. ~~[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] [Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише в разі, якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.]~~

Пункт 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 5 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

[Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] не застосовується, якщо особа, яка діє в *[Договірній Державі]* від імені підприємства іншої *[Договірної Держави]*, здійснює комерційну діяльність в першій згаданій *[Договірній Державі]* як незалежний агент і діє для підприємства у рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або декількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у межах значення цього пункту по відношенню до будь-якого такого підприємства.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (через постійне представництво або іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Пункт 1 статті 15 Багатосторонньої Конвенції застосовується до положень цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 15 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИ, ТІСНО
ПОВ'ЯЗАНОЇ З ПІДПРИЄМСТВОМ**

Для цілей положень *[статті 5 Конвенції]* особа є тісно пов'язаною з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одна з них має контроль над іншою або обидві знаходяться під контролем одних і тих самих осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа вважається тісно пов'язаною з підприємством, якщо бенефіціарна частка участі особи в іншій особі безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії), або якщо бенефіціарна частка участі іншої в особі та в підприємстві безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотками загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії).

**Стаття 6
ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА**

1. Доходи від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського і лісового господарства), яке знаходиться в Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій міститься майно, що розглядається. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, яке використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів; морські, річкові і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 будуть застосовуватись до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.
4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.
5. Якщо володіння акціями або іншими правами в компанії, трасті або будь-якій подібній організації дає право на володіння нерухомим майном, яке міститься в Договірній Державі і є власністю цієї компанії, трасту або подібної організації, то доход, що одержується від безпосереднього використання, здавання в оренду або використання у будь-якій іншій формі його права на володіння, може оподатковуватись у цій Державі, незважаючи на положення статей 7 і 14.

Стаття 7

ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як вказано вище, прибуток підприємства може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка відноситься до цього постійного представництва.
2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.
3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами. Однак такі вирахування не дозволяються стосовно сум, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному офісу підприємства або будь-якому з його інших підрозділів у вигляді роялті, як вони визначені у статті 12, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти, як вони визначені у статті 11, за позику, надану постійному представництву. Таким же чином при визначенні прибутку постійного представництва не беруться до уваги суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійному представництву головним офісом підприємства або будь-яким з його інших підрозділів у вигляді роялті, як вони визначені у статті 12, або у вигляді комісійних за надання особливих послуг або управління, або, за винятком банків, у вигляді процентів, як вони визначені у статті 11, за позику, надану головному офісу підприємства або будь-якому з його інших підрозділів.
4. У міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.
6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.
7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

МОРСЬКИЙ І ПОВІТРЯНИЙ ТРАНСПОРТ

1. Прибутки, одержані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських і повітряних суден у міжнародних перевезеннях, будуть оподатковуватись лише в цій Державі.
2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:
 - а) прибуток від здавання в оренду порожніх морських або повітряних суден, які експлуатуються у міжнародних перевезеннях; і
 - б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів у міжнародних перевезеннях; де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.
3. Якщо прибутки, відповідно до пункту 1 цієї статті, отримуються підприємством Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві, прибутки, що відносяться до такого підприємства, будуть оподатковуватись тільки в Договірній Державі, підприємством якої воно є.

Стаття 9

АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. У випадку, коли:
 - а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або
 - б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Державиі підприємства другої Договірної Держави, і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.
2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами,

тоді ця друга Держава повинна, якщо вона вважає таке включення виправданим, зробити відповідні поправки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

Стаття 10 **ДИВІДЕНДИ**

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник дивідендів є резидентом другої Договірної Держави, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- a) 5 відсотків суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія, яка володіє прямо або посередньо принаймні:
 - i) 20 відсотками капіталу компанії, яка сплачує дивіденди, у випадку, якщо компанія є резидентом України;
 - ii) 10 відсотками капіталу компанії, яка сплачує дивіденди, у випадку, якщо компанія є резидентом Франції;
- b) 15 відсотків валової суми дивідендів в інших випадках.

Положення цього пункту не впливають на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в другій Договірній Державі, якщо такими дивідендами фактично володіє одна або декілька компаній, які є резидентами цієї другої Держави і якщо:

- a) ця або ці компанії разом володіють прямо або посередньо принаймні 50 процентами капіталу компанії, що сплачує дивіденди, і загальна сума їх інвестицій в цю компанію складає не менше 5 мільйонів французьких франків або їх еквівалента в українській валюті; або
- b) їхня інвестиція у компанію, що сплачує дивіденди, гарантується або страхується другою Державою, її центральним банком або будь-якою особою, що діє від імені цієї другої Держави.

Положення цього пункту не впливають на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

4. a) Резидент України, що одержує дивіденди і є фактичним власником дивідендів, які сплачуються компанією, що є резидентом Франції, і які є такими дивідендами, що у разі, якщо б їх одержував резидент Франції, давали б такому резиденту право на податковий кредит, має право на виплати з Казни Франції, що дорівнюють такому податковому кредиту, який підлягає вирахуванню з податку, як це передбачено підпунктом b) пункту 2.

- b) Положення підпункту a) застосовуються тільки до резидента України, який є:
 - i) фізичною особою; або
 - ii) компанією, яка не володіє безпосередньо або посередньо принаймні 10 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди.

с) Положення підпункту а) застосовуються лише в тому разі, якщо фактичний власник дивідендів:

i) підлягає в Україні оподаткуванню за звичайною ставкою щодо таких дивідендів і виплат з Казни Франції, і

ii) показує, якщо французька податкова адміністрація вимагає це зробити, що він є власником акцій, стосовно яких сплачуються дивіденди, і що таке володіння акціями не має своєю основною метою або однією з основних цілей дозвіл іншій особі, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави або ні, використовувати переваги положень підпункту а).

d) Вважається, що валова сума виплат з Казни Франції, що передбачені підпунктом а), є дивідендами для цілей цієї Конвенції.

5. Резидент України, який одержує дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Франції, може одержувати відшкодування передплати тією мірою, якою вона була дійсно сплачена компанією стосовно таких дивідендів, якщо тільки він не має права на виплати з Казни Франції, що згадані у пункті 4. Валова сума передплати, яка була відшкодована, буде розглядатися як дивіденди для цілей цієї Конвенції. Вона підлягає оподаткуванню у Франції відповідно до положень пункту 2 або 3.

6. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій, використання акцій або прав на використання акцій, акцій гірничодобувної промисловості, акцій засновників чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход, що розглядається як розподіл, відповідно до податкового законодавства тієї Договірної Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток. Зрозуміло, що термін "дивіденди" не включає доход, згаданий у статті 16.

7. Положення пунктів 1, 2, 3, 4 і 5 не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

8. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доход з другої Договірної Держави, ця друга Держава не може стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, будуть оподатковуватись тільки в цій другій Державі.

2. Однак стосовно будь-якого контракту, що стосується процентів, згаданих у пункті 1, який укладається на або після дати, коли ця Конвенція набуває чинності, будь-які такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і у відповідності до законодавства цієї Держави, але, якщо фактичний одержувач є

резидентом другої Договірної Держави, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- a) 2 відсотки валової суми процентів, що сплачуються:
 - i) у зв'язку з продажем у кредит будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання чи продажем або наданням у кредит будь-яких виробів чи послуг одним підприємством другому, або
 - ii) за будь-якими позиками будь-якого виду, що надані банком або будь-якою іншою фінансовою установою;
- b) 10 відсотків валової суми процентів у всіх інших випадках.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, про які йдеться у пункті 1, що виникають у Договірній Державі, підлягають звільненню від податків у цій Державі, якщо вони сплачуються:

- a) цією Державою, її центральним банком, одним з її політико-адміністративних підрозділів або місцевими органами влади, або будь-яким агентством цієї Держави, підрозділу або органу влади; а також утвореними ними органами; або
- b) другій Договірній Державі, її центральному банку, одному з її політико-адміністративних підрозділів або місцевим органам влади, або будь-якому агентству цієї Держави, підрозділу або органу влади, а також утвореними ними органами; або
- c) щодо будь-яких боргових зобов'язань або позик, гарантованих, застрахованих або таких, що фінансуються Договірною Державою, її центральним банком, одним з політико-адміністративних підрозділів або місцевими органами влади, або будь-якою особою, що діє від імені цієї Держави, підрозділу або органу влади.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових вимог, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій або боргових зобов'язань. Штрафні виплати, що стягуються за несвоєчасну сплату, не повинні розглядатися як проценти для цілей цієї статті. Термін "проценти" не включає будь-який вид доходу, що розглядається як дивіденди відповідно до положень статті 10.

5. Положення пунктів 1, 2 і 3 c) не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при

відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12 **РОЯЛТІ**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник роялті є резидентом другої Договірної Держави, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків валової суми роялті.
3.
 - а) Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, роялті, що виникають у Договірній Державі і фактично належать резиденту другої Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в цій другій Державі, якщо такі роялті є платежами будь-якого виду, що одержані за використання або за надання права на використання будь-якого комп'ютерного забезпечення, патенту, торгової марки, дизайну або моделі, плану, таємної формули або процесу, або за інформацію, яка стосується промислового, комерційного або наукового досвіду (ноу-хау).
 - б) Однак положення пункту а) застосовуються стосовно роялті, які є платежами за використання або надання права на використання будь-якої торгової марки, дизайну або моделі тільки після періоду 12 місяців, наступних за днем набуття чинності цією Конвенцією. Протягом цього періоду податок, що стягується в тій Договірній Державі, в якій виникають такі роялті, не повинен перевищувати 5 відсотків валової суми роялті, незважаючи на положення пункту 2.
4. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права використання будь-яких авторських прав на твори літератури, мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми, будь-які фільми або плівки для радіо чи телебачення, на будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, схему, таємну формулу або процес, або за інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду (ноу-хау).
5. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, що є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 залежно від обставин.
6. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.
7. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, пов'язана з використанням, правом або інформацією, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б

узгоджена між платником і фактичним бенефіціаром за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13 ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖУВАННЯ МАЙНА

1. Доходи, що одержуються від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 і яке знаходиться у Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій Державі.

2. ~~[ЗАМІНЕНО пунктом 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції] [Доходи, одержувані від відчужування:~~

~~а) — акцій, інших ніж акції, що котируються на фондовій біржі, або прав, які одержують свою вартість або більшу частину вартості прямо або посередньо від нерухомого майна, згаданого у статті 6 і розташованого в Договірній Державі, або~~

~~б) — паїв у партнерстві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, згаданого у статті 6 і розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій або прав, як вони визначені в підпункті а), можуть оподатковуватись у цій Державі.]~~

Пункт 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 2 статті 13 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 9 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ АКЦІЙ АБО ЧАСТКИ УЧАСТІ ОСОБИ, ВАРТІСТЬ ЯКИХ ОДЕРЖУЄТЬСЯ ЗДЕБІЛЬШОГО З НЕРУХОМОГО МАЙНА

Для цілей [Конвенції] доходи, одержані резидентом [Договірної Держави] від відчуження акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трастовій компанії, можуть оподатковуватися в іншій [Договірній Державі], якщо у будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або співставні з ними частки у праві власності одержали більше 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в цій іншій [Договірній Державі].

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що складає частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи, одержувані підприємством Договірної Держави від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються таким підприємством в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Державі.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4, підлягають оподаткуванню тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно, і у відповідності до законодавства цієї Держави.

Стаття 14

НЕЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки тією мірою, якою він відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

ЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана у зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- a) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у даному фінансовому році; і
- b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і
- c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, може оподатковуватись у цій Державі.

Стаття 16

ГОНОРАРИ ДИРЕКТОРІВ

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що

здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтва або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, незалежно від того, є вона резидентом однієї з Договірних Держав чи ні, цей доход може незалежно від положень статей 7, 14 і 15 оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пункту 1, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, підлягає оподаткуванню тільки в першій згаданій Державі, якщо така діяльність у цій другій Державі фінансується головним чином із суспільних фондів першої згаданої Держави або її політико-адміністративних підрозділів або місцевих органів влади або їх установ.

4. Незважаючи на положення пункту 2, якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється резидентом Договірної Держави, який є працівником мистецтва або спортсменом у такій своїй якості в другій Договірній Державі, нараховується не працівнику мистецтва або спортсмену, а іншій особі, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, то цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15 підлягає оподаткуванню тільки в першій згаданій Державі, якщо ця інша особа фінансується головним чином із суспільних фондів цієї Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади або їх установ.

Стаття 18

ПЕНСІЇ

1. а) Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії й інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави за роботу за наймом у минулому, і будь-які ануїтети, сплачувані такому резиденту, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі; б) Термін "ануїтет" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установленний час, під час її життя або під час визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язаннями зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації у грошах або вартості грошей.

2. З урахуванням положень пункту 2 статті 19 і незважаючи на положення пункту 1, пенсії й інші подібні винагороди, що сплачуються у рамках пенсійної програми як частини системи соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративних підрозділів або місцевих органів влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави в тій пропорції від щорічної суми такої пенсії й іншої подібної винагороди, що сплачується резиденту другої Договірної Держави, яка не перевищує загальної щорічної суми французької мінімальної пенсії. Вираз "французька мінімальна пенсія" означає "пенсію, що сплачується робітникам пенсійного віку" і "додаткову пенсію" або будь-яку по суті подібну мінімальну пенсію, яка може їх замінити.

Стаття 19

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або будь-яким з утворених ними органів будь-якій фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, підрозділу або органу влади, або утвореного ними органу, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Однак така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо

послуги надаються в цій Державі і фізична особа є резидентом і громадянином цієї Держави і не є також громадянином першої згаданої Держави.

2. а) Будь-яка пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади або одним з утворених ними органів, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, або підрозділу, або органу влади, або утвореного ними органу, оподатковується лише в цій Державі.
б) Однак така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є її резидентом і громадянином цієї Держави і не є також громадянином першої згаданої Держави.
3. Положення статей 15, 16 і 18 будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або однією з їх установ.

Стаття 20 СТУДЕНТИ

Платежі, одержувані студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання або одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21 ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів, які фактично належать резиденту Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.
2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

Стаття 22 МАЙНО

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6 і яке розташоване у Договірній Державі, може оподатковуватись у цій Державі.
2. Майно, представлене:
 - а) акціями, іншими ніж акції, що котируються на фондовій біржі, або правами, які одержують свою вартість або більшу частину вартості прямо або посередньо від нерухомого майна, як воно визначене у статті 6 і розташованого в Договірній Державі, або

b) паями у партнерстві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, як воно визначене у статті 6 і розташованого в Договірній Державі, або з акцій або прав, як вони визначені в підпункті а), можуть оподатковуватись у цій Державі.

3. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Майно підприємства Договірної Держави, представлене морськими та повітряними суднами, що експлуатуються таким підприємством у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських та повітряних суден, оподатковується тільки в цій Державі.

5. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. У Франції подвійне оподаткування усувається таким чином:

a) Незважаючи на будь-яке інше положення цієї Конвенції, доходи, які можуть оподатковуватись або підлягають оподаткуванню лише в Україні згідно з положеннями цієї Конвенції, приймаються до уваги при підрахунку французького податку, якщо такі доходи не звільнені від корпоративного податку згідно з французьким внутрішнім законодавством. У такому випадку український податок не повинен вираховуватись з таких доходів, але резидент Франції має право з урахуванням умов і обмежень, передбачених підпунктами i) та ii), на податковий кредит проти французького податку. Такий податковий кредит повинен дорівнювати:

i) у разі доходів інших, ніж згаданих у підпункті ii), сумі французького податку стосовно таких доходів за умови, що резидент Франції підлягає оподаткуванню стосовно таких доходів в Україні;

ii) у разі доходів - що підлягають французькому корпоративному податку - згаданих у статті 7 і у пункті 3 статті 13, і у разі доходів, згаданих у статтях 10, 11, 12, у пунктах 1 і 2 статті 13, у пункті 3 статті 15, у статті 16 і у пунктах 1 і 2 статті 17, сумі податку, що сплачується в Україні, згідно з положеннями цих статей; однак такий податковий кредит не повинен перевищувати суму французького податку стосовно таких доходів.

b) Резидент Франції, який володіє майном, що може оподатковуватись в Україні, згідно з пунктами 1, 2 або 3 статті 22, також підлягає оподаткуванню у Франції стосовно такого майна. Французький податок підраховується шляхом надання податкового кредиту, що дорівнює сумі податку, що сплачується в Україні щодо такого майна. Однак такий податковий кредит не повинен перевищувати суму французького податку стосовно такого майна.

c) i) Зрозуміло, що вираз "сума французького податку стосовно таких доходів" при використанні в підпункті а) означає:

- якщо податок на такі доходи підраховується шляхом застосування пропорційної ставки, суму цих чистих доходів, перераховану за ставкою, яка дійсно застосовується до цих доходів;

- якщо податок на такі доходи підраховується шляхом застосування

прогресивної шкали, суму даних чистих доходів, перераховану за ставкою податку, що виникає з співвідношення податку, який дійсно має бути сплачено на загальний чистий доход, що оподатковується згідно з французьким законодавством, до суми цього загального чистого доходу.

Це тлумачення застосовується аналогічно з виразом "сума французького податку стосовно такого майна" при використанні у підпункті b).

ii) Зрозуміло, що вираз "сума податку, що сплачується в Україні", при використанні у підпунктах a) і b) означає суму українського податку, яка дійсно і остаточно сплачується стосовно видів доходу або елементів майна, що розглядається, згідно з положеннями цієї Конвенції, резидентом Франції, який оподатковується стосовно цих доходів чи елементів майна, відповідно до французького законодавства.

2. В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:

a) З урахуванням положень законодавства України, що стосується звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на французький податок, сплачуваний за законодавством Франції, а відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування, на прибуток, доходи з джерел, розташованих у Франції, або на майно, що підлягає оподаткуванню, розташоване у Франції, дозволяється кредит проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється український податок.

b) Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу, податку з прибутку або податків з майна, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу, прибутку або майна, що можуть оподатковуватись в Україні, залежно від обставин.

c) Якщо відповідно до будь-якого положення Конвенції одержуваний доход, прибуток або майно резидента України звільнено від податку в Україні, Україна може, незважаючи на це, при підрахунку суми оподаткування на частину доходу, прибутку або майна цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений доход, прибуток або майно.

d) Для цілей цього пункту доход, прибуток і доходи від відчужування майна, що належать резиденту України, які можуть оподатковуватись у Франції відповідно до цієї Конвенції, будуть вважатися такими, що виникають із джерел у Франції.

Стаття 24

НЕДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Фізичні особи, які є громадянами Договірної Держави, не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися фізичні особи, які є громадянами цієї другої Держави за тих же обставин, зокрема з точки зору резиденції. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким фізичні особи, які є громадянами Держави, піддаються або можуть

піддаватися за тих же умов, зокрема з точки зору резиденції.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 7 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства будуть вираховуватися за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Положення цієї статті не будуть тлумачитись як зобов'язання Договірної Держави надавати резидентам другої Договірної Держави будь-яких персональних звільнень, пільг і вирахувань для податкових цілей на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які надаються їй власним резидентам.

7. Звільнення або інші переваги, що передбачені податковим законодавством Договірної Держави для вигоди цієї Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, або утворених ними органів, які не займаються підприємницькою діяльністю, повинні застосовуватись за тих же умов відповідно до іншої Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, або утворених ними органів, які здійснюють таку ж або подібну діяльність. Незважаючи на положення пункту 9, положення цього пункту не будуть застосовуватись до податків або зобов'язань, що сплачуються за надані послуги.

8. а) Внески, сплачувані фізичною особою, яка здійснює залежні особисті послуги в Договірній Державі, за пенсійною програмою, що встановлена і визнана для цілей оподаткування в другій Договірній Державі, підлягають вирахуванню в першій згаданій Державі при визначенні оподатковуваного доходу фізичної особи і розглядаються у цій Державі таким же чином і підлягають тим же умовам і обмеженням, як і внески, що сплачуються за пенсійною програмою, визнаною для цілей оподаткування в цій першій згаданій Державі за умови, що така фізична особа робила внески до цієї пенсійної програми (або в іншу пенсійну програму, яка заміняє цю пенсійну програму) до того часу, коли вона стала резидентом першої згаданої Держави або тимчасово перебуває у цій Державі і при умові, що цю пенсійну програму прийнято компетентними органами цієї Держави як таку, що в цілому відповідна пенсійній програмі, що визнана для цілей оподаткування цією Державою.

b) Для цілей підпункту а):

i) вираз "пенсійна програма" означає угоду, в якій бере участь фізична особа з метою забезпечити пенсію по відставці, що сплачується стосовно залежних особистих послуг, згаданих у підпункті а); і

ii) пенсійна програма визнається для цілей оподаткування у Державі, якщо внески по цій програмі мають право на податкове звільнення в цій Державі.

9. Положення цієї статті, незважаючи на положення статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду і роду.

10. Якщо будь-який договір, угода або конвенція між Договірними Державами інші, ніж ця Конвенція, включають статтю про недискримінацію або статтю про національні переваги, то зрозуміло, що такі статті не застосовуються при вирішенні податкових питань.

Стаття 25 ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

1. **Перше речення пункту 1 статті 25 цієї Конвенції ЗАМІНЕНО першим реченням пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції** [~~Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є.~~]

Перше речення пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції замінює перше речення пункту 1 статті 25 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Якщо особа вважає, що дії однієї або обох [Договірних Держав] призводять або призведуть до того, що для цієї особи оподаткування не буде відповідати положенням [цієї Конвенції], ця особа може, незалежно від засобів судового захисту, передбачених національним законодавством цих [Договірних Держав], подати заяву до компетентного органу будь-якої з [Договірних Держав].

Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції. Вони можуть також консультуватись один з одним щодо уникнення подвійного оподаткування у випадках, які не передбачені Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав або їх представники можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо для досягнення згоди потрібний усний обмін думками, то такий обмін може відбутися через комісію, що складається з компетентних органів Договірних Держав або їх представників.

5. Незважаючи на будь-який інший договір, угоду або конвенцію, в якій Договірні Держави є сторонами, податкові питання між Договірними Державами (включаючи сперечання щодо застосування цієї Конвенції) вирішуються лише згідно з цією статтею, якщо тільки компетентні органи не домовляться інакше.

Стаття 26 ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, в якій оподаткування не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною таким же чином, як і інформація, що одержана у межах національного законодавства цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.

Компетентні органи можуть узгоджувати відповідні умови, методи та техніку, що стосуються справ, щодо яких такий обмін інформацією може бути зроблений.

2. У жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що відрізняються від законів або адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
- с) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці (суспільному порядку).

Стаття 27 ДОПОМОГА У ВІДШКОДУВАННІ

1. За запитом компетентних органів Договірної Держави (що надалі іменується як "Держава, яка заявляє") інша Договірна Держава (що надалі іменується як "Держава, до якої звертаються") повинна згідно з положеннями пункту 7 зробити необхідні кроки для відшкодування податкових позовів першої згаданої Держави так, як якщо б це були її власні податкові позови. Зрозуміло, що вираз "податковий позов" означає будь-яку суму податку, а також проценти з неї, супутні пеню і штрафи, а також витрати, побічні щодо відшкодування, які належать до сплати, але ще не сплачені.

2. Положення пункту 1 повинні поширюватись тільки на податкові позови, які створюють інструмент, що дозволяє забезпечити їх стягування у Державі, яка заявляє, та, якщо інше не було погоджено між компетентними органами влади, які не викликають заперечень.

3. Зобов'язання надавати допомогу у відшкодуванні податкових позовів, що стосуються померлої особи чи її маєтку, обмежується вартістю маєтку чи майна, які належать кожному з бенефіціарів маєтку, відповідно до того, чи повинен позов відшкодовуватися з маєтку, чи самими його бенефіціарами.

4. За запитом компетентних органів Держави, яка заявляє, компетентні органи Держави, до якої звертаються, повинні з метою відшкодування суми податку вжити заходів застереження, навіть якщо позов заперечується або ще не підпадає під дію інструменту, що дозволяє виконати рішення.

5. Запит про надання адміністративної допомоги повинен супроводжуватися:
- декларацією, яка точно підтверджує характер податкового позову, і у разі відшкодування, підтверджує, що умови, передбачені пунктом 2, виконуються;
 - офіційним примірником документа, що дозволяє здійснити рішення у Державі, яка заявляє; і
 - будь-яким іншим документом, що потрібний для відшкодування або заходів застереження.
6. Документ, що дозволяє виконати рішення у Державі, яка заявляє, повинен, якщо це необхідно і згідно з діючими положеннями у Державі, до якої звертаються, бути прийнятим, визнаним, доповненим чи зміненим якомога швидше після дати одержання запиту про допомогу за рахунок документа, що дозволяє виконувати рішення у Державі, до якої звертаються.
7. Питання, що стосуються будь-якого періоду, за межами якого податковий позов не має сили, повинні регулюватися законодавством Держави, яка заявляє. Запит про допомогу у відшкодуванні повинен надавати докладне визначення цього періоду.
8. Акти відшкодування, здійснені Державою, до якої звертаються, згідно із запитом про допомогу, які відповідно до законів цієї Держави могли б призводити до припинення чи переривання періоду, згаданого у пункті 7, повинні також мати подібний ефект згідно з законами Держави, яка заявляє. Держава, до якої звертаються, повинна інформувати Державу, яка заявляє, про подібні акти.
9. Держава, до якої звертаються, може дозволити відстрочення платежу або виплати з розстроченням, якщо її закони чи адміністративна практика дозволяють це зробити при подібних обставинах; однак спочатку вона повинна проінформувати Державу, яка заявляє.
10. Положення цієї статті повинні, незважаючи на положення статті 2, застосовуватись до податків будь-якого виду і роду.

Стаття 28

ДИПЛОМАТИЧНІ АГЕНТИ І КОНСУЛЬСЬКІ СЛУЖБОВЦІ

- Ніщо у цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї членів дипломатичних місій, консульських постів і постійних місій міжнародних організацій, наданих за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.
- Незважаючи на положення статті 4, фізична особа, яка є членом дипломатичної місії, консульського поста або постійної місії Договірної Держави, яка перебуває у другій Договірній Державі або в третій Державі, вважається, виходячи з цілей цієї Конвенції, резидентом відправляючої Держави, якщо в цій відправляючій Державі вона несе ту ж відповідальність щодо податку на її загальний доход та майно, як і резиденти цієї Держави.
- Конвенція не застосовується до міжнародних організацій, їх органів або їх службовців і до осіб, які є членами дипломатичної місії, консульського поста або постійної місії третьої Держави, що перебувають у Договірній Державі, і які не несуть в жодній з Договірних Держав таку ж саму відповідальність щодо податку на їх загальний доход і майно, як і резиденти цієї Держави.

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ
(Положення про тест основної мети)**

Незважаючи на будь-які положення [Конвенції], пільга, передбачена [Конвенцією], не надається стосовно виду доходу або капіталу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Конвенції].

**Стаття 29
СПОСІБ ЗАСТОСУВАННЯ**

1. Компетентні органи Договірних Держав можуть вирішувати спільно або окремо спосіб застосування Конвенції.
2. Зокрема, з метою одержання в Договірній Державі переваг, передбачених статтями 10, 11 і 12, резиденти другої Договірної Держави повинні, якщо інше не вирішено компетентними органами, представити форму посвідчення резиденції, яка передбачає, зокрема, характер і суму даного доходу і включає посвідчення податкової адміністрації цієї другої Держави.

**Стаття 30
НАБУТТЯ ЧИННОСТІ**

1. Кожна з Договірних Держав повідомить іншу по дипломатичних каналах про завершення процедур, необхідних для набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у перший день другого місяця, наступного за днем одержання останнього з таких повідомлень.
2. Положення цієї Конвенції матимуть дію:
 - а) в Україні:
 - i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем, коли Конвенція набуває чинності;
 - ii) стосовно податку на прибуток підприємств і податків на майно для будь-якого оподаткованого періоду, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності;
 - iii) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем, коли Конвенція набуває чинності;
 - б) у Франції:
 - i) стосовно податків на доход, стягнених у джерела, для оподатковуваних сум на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем, коли Конвенція набуває чинності;

- ii) стосовно податків на доход, які не утримані у джерела, для доходу, що відноситься, залежно від обставин, до будь-якого календарного року або до звітного періоду, який починається після календарного року, в якому Конвенція набуває чинності;
- iii) стосовно усіх інших податків для оподаткування, податковий результат якого матиме місце після календарного року, в якому Конвенція набуває чинності.

3. Положення Конвенції, підписаної 4 жовтня 1985 р. між Урядом Французької Республіки і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доход (загальний протокол), також як і положення обміну листами, що підписані 14 березня 1967 р. стосовно оподаткування роялті, і угоди, що підписана 4 березня 1970 р. між Урядом Французької Республіки і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік про уникнення подвійного оподаткування стосовно повітряного і морського транспорту, і будь-яке інше податкове положення, включене до будь-якого договору або угоди між Урядом Французької Республіки і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік, припиняє свою дію між Францією і Україною з того дня, коли відповідні положення цієї Конвенції вперше розпочинають свою дію.

Стаття 31 ПРИПИНЕННЯ ДІЇ

1. Ця Конвенція є чинною на невизначений час. Однак після періоду 5 календарних років з дня набуття Конвенцією чинності будь-яка з Договірних Держав може припинити її дію шляхом повідомлення про припинення дії у будь-якому календарному році через дипломатичні канали принаймні за 6 місяців до закінчення цього року.
2. У такому разі Конвенція припиняє свою дію:
 - a) в Україні:
 - i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення про припинення дії;
 - ii) стосовно податку на прибуток підприємств і податків на майно для будь-якого оподаткованого періоду, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про припинення дії;
 - iii) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, зроблених після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про припинення дії;
 - b) у Франції:
 - i) стосовно податків на доход, стягнених у джерела, для оподатковуваних сум на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення про припинення дії;
 - ii) стосовно податків на доход, які не утримані у джерела, для доходу, що відноситься залежно від обставин до будь-якого календарного року або звітного періоду, який починається після календарного року подачі повідомлення про припинення дії;
 - iii) стосовно всіх інших податків для оподаткування, податковий результат якого матиме місце після календарного року подачі повідомлення про припинення дії.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м.Парижі, 30 січня 1997 року, в двох примірниках українською та французькою мовами, тексти є однаково аутентичними.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Французької Республіки
(підпис)

Протокол

Під час підготовки до підписання цієї Конвенції між Урядом України і Урядом Французької Республіки про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно ті, що нижче підписалися, погодилися щодо наступних положень, які складають невід'ємну частину Конвенції (надалі "Конвенція").

1. Стосовно пункту 3 статті 2:

а) французький податок з жалування регулюється положеннями Конвенції, які застосовуються залежно від обставин до прибутку від підприємницької діяльності або доходу від незалежних особистих послуг;

б) зрозуміло, що посилення на український прибутковий податок з громадян і на український податок на майно громадян не повинно тлумачитись як таке, що перешкоджає застосуванню Конвенції до будь-якого українського податку на доход або майно громадян, які не є громадянами України або є особами без громадянства.

2. Зрозуміло, що термін "нерухоме майно", визначений у пункті 2 статті 6, включає в себе опціони, зобов'язання по продажу і подібні права щодо такого майна.

3. Стосовно статті 7:

а) якщо підприємство Договірної Держави продає товари або вироби або здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то прибуток цього постійного представництва повинен визначатися не на підставі загальної суми, що одержується підприємством, а тільки на підставі винагороди, що відноситься до фактичної діяльності постійного представництва щодо такого продажу або такої підприємницької діяльності;

б) у випадку контрактів, зокрема щодо обстеження, постачання, установки або спорудження промислового, комерційного або наукового обладнання або приміщення, або суспільних робіт, якщо підприємство має постійне представництво, то прибуток такого постійного представництва повинен визначатися не на підставі загальної суми контракту, а тільки на підставі тієї частини контракту, яка дійсно здійснюється постійним представництвом у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво. Прибуток, що відноситься до тієї частини контракту, яка здійснюється в Договірній Державі, де міститься фактичний керівний орган підприємства, підлягає оподаткуванню тільки в цій Державі.

4. Стосовно статей 10 і 11 інвестиційна компанія або фонд, розташовані в Договірній Державі, де вони не підлягають оподаткуванню, згаданому в підпунктах а) (i) або (ii) або в підпунктах б) (i) або (ii) пункту 3 статті 2, і одержують дивіденди або проценти, що виникають в іншій Договірній Державі, можуть просити про загальну суму податкових знижок або звільнень, що передбачені Конвенцією, в тій пропорції такого доходу, яка відповідає правам у компанії або фонді, якими володіють резиденти першої згаданої Держави, і який оподатковується в руках цих резидентів.

5. Кожна з Договірних Держав прагне встановити процедури, які дають право платникам податків одержувати доход, що розглядається у статтях 10, 11 і 12, без оподаткування податками, що стягуються, якщо Конвенція передбачає оподаткування тільки у Державі резиденції. Якщо Конвенція передбачає оподаткування в Договірній Державі, де виникає доход, то кожна з Договірних Держав прагне встановити процедури, що дають право платникам податків одержувати доход з вирахуванням податку за ставкою, передбаченою у Конвенції. Якщо платником податків висунута вимога, то податок, стягнутий у джерела в

Договірній Державі по ставці, передбаченій внутрішнім законодавством, повинен бути відшкодований у визначений час, якщо податок утримується за ставкою, що перевищує ту, яка передбачена цією Конвенцією.

6. У відношенні статті 12 платежі, що одержуються за технічні послуги, включаючи вивчення або обстеження наукового, геологічного або технічного характеру, або за технічними контрактами, включаючи проекти, що відносяться до них, або за консультаційні або управлінські послуги, розглядаються як платежі, що одержуються за інформацію, яка стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

7. Положення статті 16 застосовуються до доходу, згаданого в статті 62 Французького податкового кодексу, який одержує фізична особа, що є резидентом України, в якості партнера або менеджера компанії, яка є резидентом Франції і підлягає оподаткуванню в ній корпоративним податком.

8. Зрозуміло, що положення статті 21 не застосовуються, зокрема, до будь-яких дивідендів, процентів і роялті, визначених статтями 10, 11 і 12 відповідно.

9. Положення цієї Конвенції в жодному разі не перешкоджають Франції застосовувати положення статті 212 її податкового кодексу або будь-яких по суті подібних положень, які спроможні вносити поправки або замінити положення цієї статті.

10.

а) При підрахунку сплачуваного податку на доход або прибуток компанії або іншої організації, що оподатковується, яка є резидентом України і принаймні 20 відсотками якої володіє або контролює прямо або посередньо резидент або резиденти Франції, будуть дозволені: і) вирахування для процентів і роялті, що понесені для цілей торгівлі або підприємницької діяльності компанії або іншої організації, незалежно від того, були вони сплачені банку або іншій особі, і без врахування терміну позики, але ці вирахування не повинні відноситись до того обсягу, в якому такий доход перевищує суму, яка була б узгоджена при відсутності будь-яких особливих відносин між платником і фактичним власником такого доходу; ii) вирахування для фактичних жалування, заробітної плати й інших винагород за особисті послуги і будь-які інші виплати, що сплачуються компанією або іншою організацією і понесені для цілей підприємницької діяльності.

б) Положення підпункту а) застосовуються аналогічно до будь-яких процентів, роялті, жалування, заробітної плати й інших винагород за особисті послуги і до будь-яких інших винагород, що понесені постійним представництвом підприємства Франції або постійно базою резидента Франції.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Парижі 30 січня 1997 року, в двох примірниках українською та французькою мовами, тексти є однаково аутентичними.